

IN DIT NUMMER:

Bijdrage van:

*Kees Groen
Jan Paantjens
Frank Rockx
Antoon Koevoets
Roeland van
Woerkom
Astrid Kleuskens
Ad van Tetering
Corina Tak
Wim Bastiaansen
Peter de Jong*

Interessante info

- De aanloop
- Ja zuster nee zuster
- Ergens klopt er iets niet in ons denken rond de economie
- Tanzania II
- Opening politiek jaar
- Invloed op gemeentelijk beleid
- Het bootleven
- De Brede School

Redactie Nieuwsbrief

Kees Groen
Tel: 0165-508172

Frank Rockx
Tel: 0165-504872

Marja Koevoets
Tel: 0165-511394

Henk Grimbergen
Tel: 0165-317437

E-mail:
marja.koevoets@ziggo.nl

VAN DE VOORZITTER

Beste CDA-ers en andere lezers,
Na een lange warme zomer is het dan weer zover dat er leven in de politieke brouwerij komt; het werd tijd

tenslotte. Hoewel velen van u het niet direct gemerkt hebben zijn een aantal leden van onze lokale afdeling ook tijdens de vakantie stevig bezig geweest om de vaart te houden in de voorbereidingen voor de gemeenteraadsverkiezingen van 19 maart 2014. Tijdens de algemene ledenvergaderingen van a.s. dinsdag 2 oktober gaat weer een aantal belangrijke beslissingen in die voorbereidingen genomen, zoals vaststelling van het verkiezingsprogramma, en wat nog veel belangrijker is in het behalen van veel stemmen, de verkiezing van de lijsttrekker. Het ontbreken van een aansprekende lijsttrekker kan een partij zwaar opbreken, zoals we inmiddels bij het CDA (gelukkig niet lokaal!!) weten. Zoals het er nu voor staat gaan we weer met een stevige lijst naar voren kunnen komen, en u mag gerust weten dat het bestuur daar maar wat blij mee is.

Bij deze wil ik u oproepen, als het maar even mogelijk is, naar de algemene ledenvergadering te komen. Het is de plaats waar u volop gebruik kunt maken van uw rechten binnen het CDA. U kunt kandidaten promoten, u hebt invloed op het verkiezingsprogramma (trouwens ook al in eerdere stadia gehad) en u kunt bijdragen aan hoe we het CDA in Halderberge op de kaart gaan houden en mogelijk versterken. Ik ben in ieder geval heel optimistisch over de toekomst.

Hoewel ik niet over de landelijke politiek ga, zou ik het CDA landelijk toewensen, dat ze wat van de dadendrang en het enthousiasme van hun Halderbergse collegae zouden uitstralen. We kunnen ze bijvoorbeeld een keer uitnodigen om hen bij ons mee te laten kijken. Je weet nooit wat ze er van kunnen leren.

Al was het maar benaderbaar te zijn voor de burgers.

Ik wens de Halderbergse CDA-leden massaal te ontmoeten op 2 oktober. Hartelijke groeten,

Kees Groen.

De aanloop (naar 19 - 03 - 2014)

De prima zomervakantie (wat was het lang geleden, dat het zulk prachtig weer was!) is voorbij. Passé zijn de lange zomeravonden, het veelvuldig zwemmen, barbecueën en zelfs leutige avondjes rikken met partijgenoten. Het einde van de zomerperiode werd gemarkeerd door de inmiddels traditionele CDA-opening van het politieke jaar. De fietstocht was zeer goed bezet en de aansluitende barbecue was als vanouds weer gezellig. Mijn fractiegenoot Ad bericht er verder in deze nieuwsbrief uitgebreid over. Vanaf nu is het vizier echter gericht op 19 maart 2014; de verkiezingscampagne is eigenlijk al begonnen. Toch zullen de komende raadsverkiezingen anders dan anders zijn. In de eerste plaats zullen beduidend minder partijen deelnemen. Van de huidige 9(!) partijen blijven er wellicht maar 5 over. Hoeven 2000, ONS en Gemeenschapsbelangen gaan samen in Lokaal Halderberge. Misschien sluit de VDG daar alsnog bij aan. De WOS gaat als enige lokale partij nog zelfstandig de verkiezingen in. De anderen zijn het CDA, VVD en Progressief Halderberge. Ik vind dit een goede ontwikkeling, want vereenvoudiging van het lokale politieke landschap was en is zeer gewenst. Bovendien zal het mijns inziens een positief effect hebben op de besluitvorming van de nieuwe raad. Als je daarbij ook nog in ogenschouw neemt, dat SP, 50-Plus en PVV zeer waarschijnlijk niet met een lijst aan de strijd zullen deelnemen, dan wordt de stembusstrijd duidelijk vereenvoudigd. In de tweede plaats zeggen meerdere sceptici, dat de raadsverkiezingen van 2014 weleens de laatste kunnen worden van de zelfstandige gemeente Halderberge. Sommigen hebben in gedachten Gastel en Stampersgat al bij Roosendaal gevoegd, en Hoeven en Bosschenhoofd bij Etten-Leur. Het "lot" van Oudenbosch blijft nog ongewis. Leuk, al die spielei, maar veel waarde moet daar niet aan worden gehecht. Aan de ene kant geloof ik niet dat het zo'n vaart zal lopen, aan de andere kant ben ik wel van mening dat het een hele toer zal worden om Halderberge op termijn zelfstandig te laten blijven. In ons conceptverkiezingsprogramma staat, dat de huidige omvang van onze gemeente in de toekomst onze voorkeur heeft. Dat vind ik een prima uitgangspunt, waarbij tegelijkertijd naar verdere intensivering van regionale samenwerking gestreefd mag en moet worden. Zeker is, dat het onderwerp in de campagne —wel of niet herindeling— prominent op de politieke agenda zal prijken. Het is nu aan de deelnemende partijen zelf. De meeste hebben hun verkiezingsprogramma al geschreven. Vervolgens worden geschikte kandidaten gezocht,

die op een kandidatenlijst komen, welke uiteindelijk door een ledenraad bevestigd danwel gewijzigd vastgesteld wordt. Dan is het zo ongeveer eind 2013. Dan begint de strijd pas echt. De kiezers worden "bestookt" met allerlei kranten, pamfletten en posters en persoonlijke brieven van kandidaten. Persoonlijk vind ik aan het eind van de campagne het verkiezingsdebat, georganiseerd door BN/De Stem, een meer dan aardig slotstuk. Tenslotte, op de valreep, drie dagen voor de 19^e maart, op zaterdagmorgen de straat op om twijfelende kiezers alsnog te bewegen op die bewuste woensdag op hun partij te stemmen. Verwacht van mij de komende tijd geen voorspelling omtrent de uitslag in welke vorm dan ook, want dat vind ik ronduit beledigend voor de kiezer. Die is eerst aan zet! Daarna is het aan de politiek om de uitslag zo correct mogelijk te vertalen. De leidraad daarbij moet volgens mij zijn, dat de winnaars van de stembusstrijd als eerste het recht hebben om het voortouw te nemen daar waar het gaat om de vorming van een nieuw college (zeer waarschijnlijk met 3 wethouders) met daaraan gekoppeld een coalitie. De oude raad wordt kort na de verkiezingen uitgezwaaid en drie dagen later vervangen door een nieuwe raad. De ervaring leert, dat ongeveer 1/3 deel van de oude raad niet meer terugkomt. De beëdiging van de nieuwe raad is tevens het einde van verkiezingsstrijd. Dat wil niet zeggen, dat daarmee de strijdbijl wordt begraven: die blijft op de raadstafels liggen, want meningsverschillen zijn de basis voor elk stevig debat in een nieuwe raadsperiode. Ik kijk uit naar het komend half jaar, want wat er ook gebeurt: het wordt een spannende en interessante tijd!

Frank Rockx

Van de redactie

Ook deze keer zijn er weer veel verschillende onderwerpen die in deze nieuwsbrief de revue passeren. De voorzitter vraagt uw aandacht voor de ALV van 2 oktober a.s. waarin o.a. de verkiezingsprocedure wordt besproken. Onze correspondent uit verre landen is onze oud voorzitter Wim Bastiaansen. U leest in deze nieuwsbrief het tweede deel van zijn reis naar zijn zoon in Tanzania. Uw speciale aandacht voor de bijzondere gewoonte aan het einde van zijn relaas.

Verder leest u over de gezellige opening van het politiek jaar in de bijdrage van Ad.

Onze razende reporter Anthony Crowbars roemt de terugkeer van de wijkzuster van weleer.

Kees Groen en Jan Paantjens laten uw nadenken over de economie en het verwachtingspatroon

van burgers en hoe daar mee om te gaan. Astrid neemt u mee met de boot voor rondje Grevelingenmeer. Onze nieuwe penningmeester Peter de Jong doet een poging om de verkiezingskas te spekken. Roeland ging in gesprek met het schoolbestuur en vertelt over de kansen van de Brede School. Tot slot vraagt onze fractievoorzitter uw aandacht voor de aanloop van de raadsverkiezingen van maart volgend jaar.

Al bij al weer genoeg interessant leesvoer om tijdens een regenachtige dag/avond tot u te nemen.

De redactie

Krimp in de regio

Op 4 september vond er in Fideï et Arti een bijeenkomst plaats voor woningbouwcorporaties, gemeenten en maatschappelijke instellingen met als onderwerp "Krimp in de regio".

De presentatie van de middag was in handen van Carla van Loon (omroep Brabant). Er werden een aantal stellingen aan de zaal gepresenteerd.

Wat opvallend was, was dat de regio West-Brabant qua krimp onder het landelijk gemiddelde ligt, oftewel: de krimp heeft in deze regio nog niet echt plaatsgevonden.

Er was leuke discussie over de vraag: durft u de krimp op uw verkiezingsprogramma te zetten.

De discussie spitste zich er op toe of je dan durft te zeggen, dat er in een bepaalde kern geen winkel of school meer komt, en dat mensen op voorhand weten, dat ze naar een naburige kern moeten om boodschappen te halen of hun kinderen naar school te brengen.

Wat ik zelf interessant vond, is de vraag of de ouderen tot op hoge leeftijd in hun kern kunnen blijven of moeten zij toch de kern verlaten, waar zij bijna hun hele leven gewoond hebben?

Misschien wel een leuk onderwerp om in de steunfractie te bespreken, want de slotconclusies was: als je alles in alle kernen wil handhaven kost dat de gemeenschap handen vol met geld en willen we dat?

Corina Tak

De bijdragen in deze nieuwsbrief zijn geschreven op persoonlijke titel van de respectievelijke auteurs. Hoewel de redactie de bijdragen beoordeelt op relevantie voor de nieuwsbrief neemt zij noch het CDA-Halderberge de verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bijdragen.

Ja zuster nee zuster

Deze succesvolle serie geschreven door Annie M.G. Schmidt liep in de periode 1966-1968, met in de loop der jaren nog vele varianten op deze humoristische belevenissen in het rusthuis *Klivia* met Hetty Blok als de gelijknamige zuster. De vraag ja (wijk) zuster of nee zuster, is sinds 2008 actueler dan ooit dankzij de leden van de Regionale Kruisvereniging West-Brabant, die in december 2008 nadrukkelijk aandrongen op een terugkeer van de wijkzuster, wat uiteindelijk in 2010 in Fijnaart en Bergen op Zoom resulteerde in de eerste wijkzuster nieuwe stijl. De toekomst ziet er hoopvol uit, steeds meer wijkzusters, ongeveer 50, zijn aan een glorieuze comeback bezig. Niet meer op de solex, zoals zij in het verleden door de wijken snorden, maar met de auto. Een moeizame strijd voor erkenning van het beroep wijkzuster heeft opnieuw de volle aandacht. Onderling vertrouwen en symbiose met o.a. de huisartsen is van wezenlijk belang voor het slagen van dit project. Wat opvalt is dat de één het een wijkzuster noemt, de ander een wijkverpleegkundige en weer een ander, dit meer in de geürbaniseerde gebieden, noemen het een wijkregisseuse! Dit laatste gaat het niet worden denk ik, het woord wijkzuster heeft in West-Brabant een vertrouwde klank en dat moet maar zo blijven, het is tenslotte geen film.

Huisarts overlegt op straat met wijkverpleegkundige (met berim) te Castricum in 1952 (Foto Spaarnestad)

Rond 1950 bestond het werk van de wijkzuster uit verpleging van patiënten aan huis, zuigelingen- en kleuterzorg, tbc-bestrijding, consultatiebureaus aansturen, schoolartsendiensten, kraamzorg en ook het geven van “moedercursussen” behoorde tot het takenpakket van een *multitaskende* duizendpoot: de wijkzuster! Dat dit niet kon blijven duren was ook duidelijk. Nieuwe maatschappelijke ontwikkelingen,

zoals onder andere voorlichting aan buitenlandse gezinnen met hun taalproblemen, vroegen nadrukkelijk om een herijking, zeker op het gebied van opleidingen. De wijkzuster, het markante schaap met de vijf poten, werd geconfronteerd met o.a. arbeidstijdverkorting en de ingevoerde marktwerking met concurrentie van andere organisaties. Langzamerhand verdween de wijkzuster uit het straatbeeld. Maar de Regionale Kruisvereniging bracht deze, samen met zorgorganisatie Surplus, weer terug op de agenda. Blijkens een onderzoek van het PON met de titel *Missie geslaagd, de wijkzuster is terug*, is dit project een succes. Volgens ingewijden is men toch enigszins bezorgd hoe de wijkzuster gepositioneerd gaat worden. De voorkeur gaat uit naar een onderdeel van een zorgteam en zeker niet een wijkzuster op stand in een aparte organisatie.

Wijkzusters werken beter en goedkoper dan de reguliere thuiszorg. Dit stond boven de kop van een artikel van een onderzoeksrapport van BMC naar kosten en baten bij 10 wijkzusters in West Brabant. Per volledige arbeidsplaats levert de wijkzuster een besparing van € 40.000 op. Maar het belangrijkste is: de zorgvragers, de klanten, zijn uiterst tevreden met deze nieuwe of liever gezegd vernieuwende opzet. De wijkzuster en hun hedendaagse structuren zijn geen toevalligheden die zo maar uit de lucht zijn komen vallen. Integendeel. Zeker de hedendaagse gezondheidszorg bestaat uit intensieve processen van veel “strijd”, waarbij vóór- en tegenspoed elkaar met regelmaat aflossen.

wijkzuster nieuwe stijl in Stampersgat en Oud Gastel ; Trude Dubelaar.

Kruiswerk met eigen Keurmerk. Om bij de thuiszorgaanbieders na te gaan of de wijkzuster ervoor zorgt dat de cliënt vraaggestuurde zorg ontvangt, onafhankelijk werkt, en de kwaliteit gewaarborgd is, is in opdracht van de Kruisvereniging door het keurmerkinstituut CIIO een keurmerk ontwikkeld. Met

dit keurmerk geeft volgens Cecile Dierick, projectleider bij zorgorganisatie Surplus, de Kruisvereniging de cliënt zekerheid dat zij zorg krijgen waar zij behoefte aan hebben en van de gewenste kwaliteit. Want organisaties die thuiszorg geven worden beoordeeld op criteria die door de leden van de Kruisvereniging zijn opgesteld, dus door de cliënten zelf. De RKV heeft de afgelopen jaren veel geïnvesteerd in het enthousiasmeren van partijen om hun medewerking te verlenen om samen te werken aan de pilots van de wijkzuster terug.

De kruisvereniging, zeg maar de moeder van de wijkzusters, ervaart een positieve ontwikkeling. Volgens de wijkzuster en de RKV gaat het om de totale inzet voor de zorg. De mensen werken met gemeenschapsgeld en de vraag overstijgt het aanbod. Dit betekent dat men ook hier de centen maar één keer kan uitgeven. Niet de financiering is leidend, maar de zorgvraag. Volgens de RKV ligt er nog een schone taak op hen te wachten; nl onderwijs. Omdat de zorginstellingen in West-Brabant in de toekomst vraaggestuurd willen gaan werken, moet de zorgopleiding daarop inspelen. De eerste stappen zijn reeds gezet. Het project: de wijkzuster terug in West-Brabant, is een geslaagde missie.

Antoon Koevoets.

Campagnegeld

lederen heeft het al meerdere keren kunnen lezen in onze nieuwsbrief. Volgend jaar zijn er weer gemeenteraadsverkiezingen. We zijn al volop bezig met de voorbereidingen hiervan, zo ook met het financiële gedeelte. Enige tijd geleden hebben alle leden een brief ontvangen met de uitleg dat een verkiezingscampagne veel geld kost en dat we de leden hebben gevraagd om een extra bijdrage te leveren om deze extra kosten te kunnen betalen.

Het doet het bestuur goed dat we u kunnen melden, dat er tot op heden een bedrag van 620 euro is gedoneerd. Langs deze weg willen we een ieder bedanken die al een gift heeft overgemaakt. Helaas moeten we ook tot de conclusie komen dat dit bedrag nog niet toereikend is voor de beoogde campagne.

Wellicht is het verzoek voor de extra donatie tijdens de zomervakantie aan uw aandacht ontsnapt. Daarom wil ik het nogmaals via deze weg onder uw aandacht brengen. Ik hoop daarom dat u alsnog een

financiële bijdrage wilt leveren aan de campagne. U kunt uw bijdrage overmaken op bankrekening 14.11.20.053 t.n.v. CDA Halderberge onder vermelding van extra bijdrage.

Namens het bestuur wil ik u bij voorbaat hartelijk danken voor de bijdrage.

Peter de Jong (penningmeester CDA Halderberge)

CDA

Ergens klopt er iets niet in ons denken rond de economie

Een beetje lange titel van dit stukje, maar dan weet u tenminste gelijk wat mijn conclusie is. Ik vertel niets nieuws als ik zeg dat het niet denderend goed loopt met de Nederlandse economie. De vraag is altijd wat de oorzaak is en wat het gevolg. Als ik me niet vergis zitten we nu zo'n twee jaar in een recessie en de vraag is of het eind van de tunnel in zicht is. Er wordt zoals gebruikelijk veel gemekkerd in Nederland. Het ligt altijd aan een ander. Als er daarboven nog een overheid is waar weinig vanuit gaat, dan is de uitkomst onduidelijk.

Ik kwam op dit onderwerp, omdat het een steeds terugkerend onderwerp was in de gesprekken tussen ondernemers, die in het gevolg van minister Edith Schippers, probeerden een graantje mee te pikken uit de Chinese ruif. Van 6 tot 13 september waren we met deze groep op pad, dus tijd genoeg om informeel ook eens met elkaar te spreken, waarbij de minister regelmatig aanschoof.

Op zich was er onder de ondernemers weinig sprake van pessimisme in de markt. Het waren vooral ondernemers in de zorg, variërend van ziekenhuisdirecteuren, architecten gespecialiseerd in het ontwerpen van ziekenhuizen en zorgcentra, tot producenten van infuuszakken. De ondernemers bleken nog steeds mogelijkheden te zien in de markt, soms in Nederland, vaak ook ver daarbuiten. Waar velen van hen tegenaan lopen is de bijna-onmogelijkheid om financiering voor nieuwe initiatieven los te krijgen bij banken. En dan heb ik het niet over bedrijven die bij de afdeling bijzonder beheer onder curatele staan. Vrijwel alle ondernemers in onze groep worden geconfronteerd met de vraag van de banken om persoonlijk garant te staan voor kredietfaciliteiten, die ze namens hun bedrijf vragen. Je praat dan niet over kleine bedragen. Om een idee te geven: een producent van kunststofproducten (omzet ongeveer 35 miljoen per jaar) heeft voor de productie van nieuwe onderdelen een nieuwe productielijn nodig. De paar miljoen euro, die hij daarvoor nodig heeft, heeft hij niet op zijn bankrekening staan. Normaal is het dan, dat je naar de bank gaat en om een lening vraagt, waar je vervolgens je inventaris of eventueel je uitstaande facturen als onderpand tegenover stelt en dan ook nog netjes je lening aflost. Tot een jaar of 3-4 geleden werkte dat ook zo. Nu niet meer. De eerste reactie van banken is dat ze te weinig vertrouwen in de economie hebben en het dus niet aandurven om geld aan je te lenen. Direct er achteraan komt dan de vraag/eis dat voor al lopende en/of de nieuwe leningen erover gesproken moet worden dat je als DGA (directeur-grootaandeelhouder) met je hele hebben en houden garant moet gaan staan. En wij

als ondernemers maar denken dat BV's er juist voor zijn gemaakt, dat je als persoon niet meer rechtstreeks aansprakelijk bent voor eventuele tekorten in je bedrijf. Voor de beschikbaarheid van geld worden steeds meer ondernemers hierdoor afhankelijk van (informele) investeerders, die, in ruil voor de beschikbaarstelling van geld, aandelen en daarmee inspraak in het bedrijf willen hebben. Voor een DGA is dat ongeveer de ergste nachtmerrie, want je bent dan geen baas meer in je eigen bedrijf. Hoe dan ook, de bovenstaande situatie is de dood in de pot voor het bedrijfsleven.

Een ander iets, wat we als ondernemers niet begrijpen is de oproep van de overheid om hypotheekleningen zo snel mogelijk af te lossen. Waarom zouden we dat moeten doen? Om de banken op de been te houden met hun veel te dure en niet functionerende management? Het geld, dat de banken door de aflossing van de hypotheekleningen binnen krijgen, wordt tenslotte niet gebruikt waar het voor zou moeten zijn: beschikbaar stellen van leningen en daarmee het opgang houden van de economie.

Door met geld wat onder de mensen is hypotheekleningen te gaan aflossen is er geen geld beschikbaar voor de consument om de economie weer op gang te helpen. Onze regering schiet daarmee dus keihard in haar eigen voet. Dat hebben we minister Schippers dus gelijk maar als boodschap meegegeven.

De VVD, waarvan deze minister ook lid is, heeft met een aantal van dit soort tegenstrijdige en ondoordachte standpunten veel van haar krediet bij ondernemers verspeeld. Dat is terug te zien in de peilingen. Een troost voor het CDA is, dat veel van de ondernemers, die de VVD niet meer moeten, wel nog enig vertrouwen hebben in het CDA.

Waar we aan het eind van het liedje op uit kwamen was, dat de crisis voor een heel groot deel in ons hoofd zit. Met de bankencrisis is er zo ontzettend veel onzekerheid in de hoofden van de mensen gekropen, dat niemand meer iets aandurft. Ondanks de recessie hebben we nog nooit zoveel opgepot. Nog een advies aan de overheid (die tenslotte op 1 na alle grote Nederlandse banken bezit): laat de banken doen waar ze voor zijn, namelijk het beschikbaar stellen van financiering.

Als afsluiter nog iets wat de ondernemers niet begrijpen: waarom hebben we honderdduizenden buitenlandse (Poolse, Bulgaarse, Roemeense) werknemers rondlopen, terwijl we 700.000 werkloze Ne-

derlanders hebben? De horde moet hoger gemaakt worden om werk te weigeren. De belangrijkste reden om buitenlandse werknemers aan te nemen heeft vaak meer te maken met werkinstelling dan met salaris.

Wat enthousiasme betreft is het een genoegen om in China bij bedrijven binnen te kijken en met men-

sen op straat te spreken. Je weet dan precies waarom in het ene land een groei van 7% wordt gerealiseerd (waar we in Nederland natuurlijk gelijk cynisch over zijn) en wij in dat andere land aan het navelstaren zijn met onze recessie.

Kees Groen

Werkbezoek politie 22 augustus 2013

Op 22 augustus was de gemeenteraad uitgenodigd door de burgemeester om een werkbezoek te brengen aan de politie. De avond was opgesplitst in 2 delen. Het eerste deel werd verzorgd door de politie en het tweede door dhr Rob Spijkers, ambtenaar van de gemeente Halderberge.

De politie is opgedeeld in een nieuw werkgebied, dat bestaat uit gemeenten Halderberge, Moerdijk, Roosendaal en Rucphen.

De politie hield een presentatie, waarin de 3 speerpunten, bekend onder WOS, de W voor woninginbraak, O voor Overval en S voor Straatroof, extra werden toegelicht, omdat dit een grote impact heeft op de mensen.

Bij een woninginbraak wordt de burger binnen 14 dagen teruggebeld, om te kijken hoe het met deze persoon gaat en/of er nog vragen zijn. Dit wordt gedaan door de agent die bij woninginbraak ter plaatse is geweest. De mensen reageren hier heel positief op.

Geadviseerd wordt als je iets verdachts ziet met 0900-8844 te bellen, maar ook om je aan te melden voor BURGERNET. Mocht er iets aan de hand zijn in de omgeving, dan weet u dit, maar kan u ook de politie helpen met iets wat u eventueel gezien heeft.

Er werd ook gesproken over buurtbemiddeling, dit heeft een positieve invloed op de omgeving. Hierdoor is er duidelijk een daling van geweldsmisdrijven in de leefomgeving.

1 op de 10 mensen heeft een hennepkwekerij in huis. Ziet u iets, meldt het dan, desnoods bij misdaad anoniem. De politie neemt dan actie door een warmtemeting te laten uitvoeren en Enexis in te schakelen. De burger merkt hier niets van. Hier zijn ook meer manuren voor beschikbaar gesteld, zodat ook de drugshandel op straat terugloopt en dit zorgt voor een prettigere leefomgeving.

Wat de politie grote zorgen baart is, dat jongeren op jonge leeftijd drugs (GHB) en alcohol gebruiken. Ouders zeggen glashard: "ons kind doet dat niet", maar in de praktijk is het helaas anders. Als er voor-

lichtingsavonden worden gegeven, dan komen ouders niet, omdat ze dan denken dat hun kind hieraan gelinkt wordt, terwijl deze avonden juist bedoeld zijn, om te vertellen hoe je kan herkennen, dat je kind drugs gebruikt. GHB is namelijk makkelijk thuis zelf te vervaardigen.

De meldingen van huiselijk geweld zijn toegenomen, maar dit heeft er mee te maken, dat hier veel aandacht voor is.

Een nuttige en zinvolle avond, die voor de gemeenteraadsleden nog een vervolg krijgt. Op 26 september zijn we uitgenodigd voor een bezoek aan de Meldkamer in Tilburg en in de loop van het jaar mogen we nog een keer mee met de politie als zij gaan surveilleren. Weer een leuk onderwerp volgende nieuwsbrief.

Onze reis naar Tanzania 2

Als vervolg op het artikel in de vorige Nieuwsbrief over onze ervaringen in Tanzania wil ik u nu graag wat vertellen over het bedrijf, dat onze Mathé daar leidt.

Het bedrijf veredelt zaaizaad. Door het opnieuw inkruisen van stamhouders krijgt men weer goed hybridenzaad. Het opbrengen van stuifmeel van de ene (mannelijke) bloem op de stamper van de andere (vrouwelijke) bloem is echt priegelwerk, dus daarom zijn er van de 400 mensen die er werken 350 vrouwen. Diverse groentezaden worden op deze wijze verbeterd. De meeropbrengst van de oogst is wel tienmaal beter dan van het eigen zaad wat de boeren zelf winnen. Zaad van Tagetes, wij noemen het afrikaantjes, is een groot product, waar in de landen rond de Indische oceaan veel vraag naar is.

East West Seeds, de naam van het bedrijf, met ook vestigingen in enkele landen in Zuid-Azië, is daar dan ook de voornaamste leverancier van. De bloemetjes worden daar gebruikt om alles op te sieren. Bij feesten, begrafenissen, enz. Denk aan het bloemencorso in Zundert. De bloemen moeten wel allemaal precies hetzelfde zijn. Dat bereiken ze met de veredeling

Drie jaar geleden, toen hij daar kwam, was de organisatie een puinhoop. Na eerst eens goed rondgekeken te hebben wat er in de mensen zat, heeft hij verschillende afdelingen gemaakt met ieder een verantwoordelijke leider. Vervolgens heeft hij een deskundige teeltchef van elders aangetrokken om aan het geheel van de diverse teelten leiding te geven. Op dezelfde wijze is de werkwijze verbeterd in het verwerkingsbedrijf en op het kantoor. Hij houdt zelf de algemene leiding en is nu op zoek naar nieuwe afzetmogelijkheden.

Wat de werkomstandigheden betreft, en in het algemeen de omgang met het personeel, staat het bedrijf goed aangeschreven. De mensen verdienen er een goed loon vergeleken met wat er elders te verdienen valt.

Eenmaal per dag krijgen ze op het bedrijf een maaltijd gratis en er is ook een schooltje, waar de mensen, in de baas zijn tijd, voor niets onderwijs krijgen. Eigenlijk nog beter dan ontwikkelingswerk. Dat is meestal maar voor één of twee jaar. Dan is het geld op en stopt de hulp en de mensen. Daar kunnen ze niet mee verder. Een bedrijf, zoals bij Mathé, moet winst maken om te blijven bestaan. Natuurlijk ook om zelf een goed loon te verdienen, maar ook om de mensen die er werken, blijvend een goed inkomen te bezorgen. Zij behoren dan ook tot de uitverkorenen.

Toeristisch is Tanzania niet, met uitzondering van de wildparken, waar we twee jaar geleden in geweest zijn. Die zijn, ook voor westerse begrippen, schreeuwend duur. We zijn in de omgeving op verschillende mooie plekken geweest. Lake Chala is een oude krater, die nu vol water staat en waar je in kunt zwemmen.

Wij dus over de glibberige rotsblokken naar beneden gestrompeld, want er is niets aangelegd. Niet eens een toegangspaadje, het is er nog precies zoals God de Vader de wereld geschapen heeft. In ons land zou zo iets een grote trekpleister zijn. Bij het water aangekomen dachten wij ongezien onze zwembroek aan te kunnen doen. Maarrrre..., we waren niet alleen, een twintigtal kinderen keken met grote ogen naar die blanken, nieuwsgierig of hun piemeltje ook wit was!

Een mooie plek was ook Maji Moto. Weer zoeken waar je langs moet, borden zie je niet. Mathé en Carla waren er eens met een groep geweest en zij konden het aardig terugvinden.

We kwamen in een dorpje uit waar geen straten waren. De huisjes stonden verspreid op een vlakte. Daar moest je maar tussendoor rijden, die kant op. Hulp werd er onmiddellijk geboden, een man met een indrukwekkende pet op wilde met ons mee rijden om de weg te wijzen, want door de regen stond alles onder water. Het was voor een vreemdeling onmogelijk de goede weg te vinden, maar Mathé wist wel, dat het hem alleen te doen was om er munt uit te slaan. Met de hulp van zijn voorwielandrrijving kwamen we gemakkelijk op de goede plek aan. Zomaar onverwachts in het landschap was er een onderaardse bron waar zoveel water uit kwam, dat er een rivier ontstond waar het water langs wegstroomde. In Nederland zou je onmiddellijk denken: uit de grond, dat moet koud zijn. Maar ook daar, zoals overal, heeft het water de temperatuur als uit een warme douche.

Mathé en Carla zijn ook lid van de wandelclub. Twee keer in de maand moet iedereen om de beurt een tocht uitzetten. De leden wonen in een omtrek die zo groot is als West-Brabant; dat is daar maar heel gewoon. Wij gingen natuurlijk ook mee, want wij zijn ervaren wandelaars, dachten we, maar de wandeltocht was meer een survivaltocht! Door de bossen heen, langs kronkelende riviertjes, klauteren over rotsblokken, uitglijden over modderige padjes! Maar mooi, onbeschrijfelijk mooi!

Na afloop was er een barbecue en kwam je in contact met de andere deelnemers, wel vijftig in getal. Het zijn eigenlijk allemaal avonturiers, ze komen zowat uit de hele wereld en ieder heeft zijn eigen reden om in Tanzania te zijn. In een praatje vertelde

een man uit Nieuw-Zeeland, dat hij in zijn werkzame leven in de bouw gezeten had en dat hij in Tanzania adviezen gaf hoe ze moesten bouwen, want daar hebben de mensen echt geen verstand van.

Onderweg zagen we een termietenhoop. Een zandkasteel gebouwd van wel drie meter hoog, je ziet ze regelmatig in het landschap. Mathé vertelde, dat die alleen dood hout, dus geen levende bomen, opeten en wel zo snel, dat een dikke boomstam in één of uiterlijk twee jaar verdwenen is. Het zijn de "Savers" van het bos. In de regentijd krijgen de termieten vleugels en vliegen ze massaal uit. Na enkele kilometers vallen de vleugels er van zelf weer af, het is hun manier om zich te verspreiden om in een ander gebied weer opnieuw te beginnen.

Vandaag zijn we uitgenodigd op de "Simbafarm", een grote boerderij van drie bij zeven km, dus 2100 ha! Natuurlijk was alles heel grootschalig. Bij het tv-programma "Boer zoekt vrouw" kwam het bedrijf en vooral de mensen in beeld. Het is mooi, dat je dan alles weer terug ziet. Ook wij hebben er overnacht, de boerderij rond gereden en bij avond de zon tussen de twee pieken van het hooggebergte onder zien gaan. De vrouw, die het aandurft om de man te trouwen heeft een zeer aardige man, een rijk leven, mooi huis en een paradijselijke omgeving, maar wel ver van de bewoonde wereld. Dat Nederlanders elkaar kennen is begrijpelijk, zoveel zijn er nu ook weer niet.

De verjaardag van Mathé zou in het weekend daaraan voorafgaand gevierd worden. Een vaste barbecue was in de tuin aanwezig. Het vlees kwam natuurlijk van de Simbafarm, dat was zeker goed. We konden het in Arusha halen, want daar hadden zij een winkel, waar ze de producten van de boerderij verkochten. Op het feest was het druk, maar wel heel gezellig en het gaf wel aan, dat Mathé en Carla

al goed ingeburgerd zijn. Het waren beslist niet allemaal Nederlanders, maar ook Tanzanianen, Zimbabwanen, mensen uit Amerika, Japan, Australië, Filippijnen, Engeland, Denemarken en El Salvador.

Een bonte mengeling van mensen, maar met mijn schoolengels van ruim 60 jaar terug kon ik aardig meedoen. In het buitenland spreken met mensen is een kwestie van niet bang zijn, gewoon gaan praten, dan schieten de woorden vanzelf weer te binnen.

Er wordt mij weleens gevraagd, waarom het in Tanzania politiek vrij rustig is in vergelijking met veel andere Afrikaanse landen. Als antwoord hebben ze aan mij uitgelegd, dat de bevolking is samengesteld uit 140 stammen. Geen enkele stam heeft de meerderheid. Ze zijn allemaal zowat even groot, of beter gezegd even klein, dus overheersing van een stam bestaat daar niet.

Nog even een anekdote vertellen, een bijzondere gewoonte. Als een man verliefd wordt op een mooie vrouw, maar, ach, ze is al getrouwd met een ander, dan hebben ze daar een prachtige oplossing voor. De verliefde man steekt zijn speer voor de opening van de hut in de grond. Vervolgens mag hij met de vrouw doen waar hij zin in heeft. Komt haar eigen man dan thuis en ziet de speer voor de deur in de grond staan, dan weet hij dat het niet gewenst is om naar binnen te gaan. Dan gaat hij terug van waar hij gekomen is. Gelukkig is het voor mijn deur met tegels verhard!

Tot zover het tweede gedeelte van onze reis, de volgende keer de afsluiting met onze belevenissen in Zanzibar en Amani.

Wim Bastiaansen.

Opening politiek jaar 2013-2014

Traditiegetrouw zijn we ook dit jaar weer op de fiets gesprongen en hebben een rondrit gemaakt door de gemeente Halderberge. Aansluitend was er een barbecue bij familie Groen in Hoeven. De belangstelling was dit jaar voor de zowel de fietstocht (24 personen) als de barbecue (32) bijzonder groot. Dit was hoogstwaarschijnlijk te danken aan het mooie weer, maar zeker ook aan de goede sfeer, die er binnen de harde kern van het CDA Halderberge is.

Dit jaar hebben we de kernen van Oudenbosch, Stampersgat en Oud-Gastel bezocht. In Oudenbosch hebben we de laatste ontwikkelingen aanschouwd rondom het Jezuïetenplein en de binnenplaats van de kapel. De restauratiewerkzaamheden van de Vincentiusbouw zijn in uitvoering en lopen voorspoedig. Door het aanbrengen van een extra bouwlaag, wordt het gebouw weer in oorspronkelijke staat teruggebracht.

In Stampersgat zijn we door onze wethouder Jan Paantjens op de hoogte gebracht van de ontwikkelingen van de brede school De Steiger. De werkzaamheden zijn in uitvoering en verlopen conform planning. Deze ontwikkelingen zijn voor Stampersgat prima en bieden weer kansen voor de toekomst van Halderbergs kleinste kern.

In Oud-Gastel is Café onder de Toren bezocht. Een rondleiding door Sjoerd Bartelen, zoon van Karel, was bijzonder interessant. Het gebouw is volledig bezichtigd, waarbij vooral de kelder grote indruk maakte. Geconcludeerd kan worden dat er nog veel moet gebeuren, voordat het geheel is gerestaureerd. Wij wensen aannemersbedrijf van Karel Bartelen veel sterkte en plezier bij de restauratiewerkzaamheden, die op maandag 19 augustus werden opgestart. Eenieder was het er over eens, dat door de restauratie van het gebouw Oud-Gastel weer een prachtig gebouw terugkrijgt op een unieke locatie.

Prachtige houtverbindingen

Bakoven in de kelder

In Oud-Gastel is ook stilgestaan op de locatie waar de brede school is gepland. Jan heeft hier in het kort verteld wat de stand van zaken is. Met een beetje geluk worden de eerste stappen nog dit jaar gezet.

Als laatste werden we hartelijk ontvangen door Gerard en Piet op De Luijbergh Bed en Breakfast aan de Langenbergsestraat 17. Door Piet Luijckx werd op zeer enthousiaste wijze verteld hoe hij met Gerard zijn oud agrarisch bedrijf heeft omgevormd tot deze prachtige accommodatie. De oude schuur is voor een gedeelte gerestaureerd en wordt ook een prachtig gebouw.

Daarnaast is Piet de coördinator van de buurtbemiddeling binnen de gemeente Halderberge en Moerdijk. In het kort gaf hij aan hoe dit wordt ingevuld en wat zijn rol daarin is. Hij geeft aan dat ca. 70% van de bemiddelingen met succes worden afgerond. Reden te meer om dit project te continueren. Als CDA hebben we destijds dit initiatief genomen en zijn blij dat dit met succes wordt ingevuld. Piet: bedankt voor de koffie en de gulle gastvrijheid.

Sommigen van ons vermaakten zich op een bijzondere wijze, zoals we hieronder kunnen zien. Komt het jeugdsentiment toch weer naar boven.

In Oudenbosch hebben we de fietstocht afgesloten onder het genot van een drankje in restaurant Tivoli cq. Het Zusje.

Om half zeven werden we verwacht bij Kees en Hein Groen. De temperatuur bleef tot laat in de avond prima, waardoor we heerlijk buiten konden genieten van de prachtige omgeving en de heerlijke barbecue. Kees bedankt voor je gastvrijheid.

Ad van Tetering

Invloed op gemeentelijk beleid

Enige weken geleden mocht ik namens het college het convenant met de Samenstichting Stampersgat verlengen. Bij de ondertekening werd tevens gepresenteerd waar de Samenstichting met de gemeente de afgelopen periode aan gewerkt had. Ik was blij verrast zoveel positieve energie te proeven, ondanks het feit dat ook geconstateerd moest worden dat de projecten niet altijd opgeleverd hadden wat er bij aanvang van verwacht werd. Wel werd door de Samenstichting aangegeven een stap te willen zetten op de zgn. participatieladder. Nu mag ik in mijn portefeuille nogal eens een keer meemaken dat mensen willen participeren (b.v. ook WMO-raad en Seniorenraad)

De vraag, die bij mij weleens op komt, is: Waarom willen burgers dat zo graag? Waar komt "die behoefte aan meepraten" vandaan?

Ik denk, dat je daar zo voor de vuist weg een aantal redenen voor kunt noemen.

1. Burgers zijn **steeds beter opgeleid** en niet meer zo onwetend als vroeger. **Internet** en het snel verkrijgen van kennis heeft daar ook een bijdrage aan geleverd.
2. Burgers **accepteren minder autoriteit**. Hij (de burgemeester, de dokter, de leerkracht) kan dat wel zeggen, maar is dat wel zo?
3. Burgers **hebben meer vrije tijd** en kunnen die dus benutten voor andere zaken.
4. Burgers laten **zich niet meer zo gemakkelijk vertegenwoordigen**. Ze willen zelf in de Tweede Kamer zitten en politici moeten precies op alle gebied zeggen wat zij willen. (Dat heeft toch ook een beetje met onze ik-cultuur te maken.)
5. Burgers zijn **betrokken en merken dat hun geluid een verschil** kan maken. Hier spelen de nieuwe media een grote rol.

Er zijn nog meer redenen maar dit zijn wel de belangrijkste en meest voor de hand liggende.

Alle overheden, dus ook gemeenten, hebben hiermee te maken gekregen. Burgers kiezen een gemeenteraad, maar voelen zich niet 100% vertegenwoordigd door degenen, die ze gekozen hebben. En ze willen zichzelf laten horen.

Dit kan op verschillende manieren en op verschillende momenten. Soms zie je dat burgers reageren op bepaalde ontwikkelingen in de wijk en dan een actiegroep oprichten. We hebben het dan over incidentele participatie.

Of je ziet dat iemand zich inzet voor een bepaalde groep waar hij zich betrokken bij voelt en komt daar structureler, jaren achter elkaar, voor in het geweer,

b.v. in de WMO-raad, seniorenraad, gehandicaptenplatform etc. Ik heb wel het idee, dat die laatstgenoemde groep wat kleiner wordt; daar is blijkbaar moeilijker nieuwe aanwas voor te vinden.

Als gemeente is het een goede zaak om de kennis, tijd en energie, die er onder burgers zit te benutten door ze invloed te laten hebben op ons gemeentelijk beleid. Maar waarom lukt het dan toch niet of niet altijd? Waarom zijn burgers toch vaak teleurgesteld over wat er met hun bijdrage gebeurt?

Mijn filosofie is erg simpel. Mensen hebben een verwachting. Komt die uit, dan levert dat een bevrediging op en zijn zij blij of gelukkig. Komt die niet uit, dan zijn zij teleurgesteld en daardoor verdrietig of boos. De conclusie (en de oplossing) is eigenlijk simpel: je moet zorgen dat burgers de juiste verwachting hebben. Tegenwoordig heet dat verwachtingsmanagement!

Een belangrijk aspect daarbij is, dat je laat merken dat je wel luistert, maar dat je daarmee nog niet perse doet wat zij zeggen. Burgers zeggen vaak: "Er wordt niet geluisterd!" Maar dat is niet het probleem: datgene wat gevraagd en gezegd wordt, wordt niet altijd overgenomen.

Bij dit alles is communicatie het belangrijkste: **kwaliteit van de communicatie bepaalt de kwaliteit van de organisatie**. Hoe goed kun jij er voor zorgen dat jouw boodschap goed aankomt bij de ontvanger, waarbij de boodschap niet beïnvloed wordt door storing?

Ook wij stoeien daar in Halderberge nog steeds mee. We hebben wel een notitie Burgerparticipatie. Op alle adviesnota's zit tegenwoordig het aanvinkvakje burgerparticipatie. Als er een nieuwe beleidsnotitie wordt gemaakt beginnen we met een bestuursopdracht, waar ook het item inbreng burgers meegenomen wordt. De aandacht is er wel, maar het lukt nog niet altijd. Er zit ruimte tussen theorie en praktijk. Die ruimte verkleint wel, maar we moeten nog veel stappen in de goede richting zetten. Toch geloof ik echt in de goede invloed, die burgers kunnen hebben op ons gemeentelijk beleid. We hebben dat ook nodig, maar we moeten er nog verschrikkelijk aan wennen. Met vallen en opstaan proberen we verder te komen. Het zal niet altijd goed gaan, maar we gaan er mee verder. De insteek van de gemeente is in ieder geval positief!

Jan Paantjens

Het bootleven

Afgelopen zomer zijn wij met het gezinnetje weer het avontuur aangegaan om samen drie weken met onze zeilboot te gaan varen. En dat is helemaal goed gekomen op zo weinig vierkante meters en hemelsbreed 35 kilometer hier vandaan. We hebben unieke stukjes van Nederland mogen zien, genoten van het mooie weer, afgezien bij ruw weer, zes sluizen gehad, de rompsnelheid gehaald en gedobberd, een paard gered, het mosselmuseum bezocht, honderden krabben gevangen en races gehouden, veel mensen ontmoet, mooie gesprekken gevoerd, Antoon Koevoets zijn boek (deels) gelezen (de rest komt nog!) en heel gezellige steigerborrels gehad. Ik kan er eindeloos veel over vertellen, maar zal zomaar 1 dag van ons bootleven beschrijven.

Het eilandje Stampersplaat in het Grevelingenmeer heeft een kommetje waar zo'n 30 tot 45 boten kunnen aanmeren. Als je een kaart koopt voor maar liefst € 12,50, mag je een week lang vertoeven aan de eilandjes. Aan een eilandje mag je maximaal twee nachten liggen. Dit wordt streng gecontroleerd door een mevrouw van Staatsbosbeheer. Dus elke dag ontstaat de zogenaamde eilandendans. De boten liggen vaak twee tot drie dubbel, dus als de achterste, die inmiddels in het hoekje ligt, eruit wil, dan moet iedereen even aan het werk. In de ochtend liggen wij aan de steiger, voor ons ligt een Duitse boot, achter ons liggen kennissen die we vorig jaar hadden ontmoet op Stampersplaat en naast ons lagen nog twee boten. Alles komt redelijk vroeg in touw en ondanks de mooie voorspellingen, vertrekken de boten naast ons. Altijd weer leuk om

te bekijken wie er dan weer bij ons langs wil. De Duitsers maken nog even een wandelingetje over het eiland. Je kunt daar overigens prima verdwalen, je kunt er zo een uur rondlopen. Gelukkig zijn de masten van de boten hoog, je

moet toch een oriëntatiepunt hebben.

Wij hadden heerlijk ontbeten en ik was samen met de kinderen de afwas aan het doen, een prima oefening tijdens de vakantie. Opeens hoor ik de Duitse mevrouw in paniek dat er iets niet goed gaat met 1 van de twintig wilde Shetlander Pony's op het eiland. Ze wilde naar iemand bellen om het te melden, maar naar wie en verstonden die dan wel Duits en eigenlijk wilde ze gaan vertrekken. Mijn man Peter beloofde dat hij ging bellen, dus ook de Duitsers waren weg. Even niet meer ingeblikt. Het bellen was makkelijker gezegd dan gedaan: van de groenvoorziening, naar Staatsbosbeheer naar de voicemail van de verantwoordelijke. Inmiddels waren er meerdere mensen in rep en roep over de pony. De pony had een touw om zijn nek en ging daar op staan als hij iets wilde eten, het touw zat al helemaal in zijn nek. Dus Peter gedaan wat hij kon en het besluit genomen om op de mevrouw van Staatsbosbeheer te wachten, die elke dag langskomt. De kinderen gingen heerlijk zwemmen en hadden lol met zo'n 15 andere kinderen. Peter had alvast samen met de kennissen de picknick tafel naar onze kant verplaatst, zodat we in de avond konden barbecueën.

Ik ging even een wandelingetje maken, maar kwam al vrij snel in gesprek met een mevrouw die heerlijk in alle rust aan de waterkant zat te genieten van het heerlijke weer en het uitzicht. Na een uur babbelen over de kinderen, het leven en de rest kwam haar man met de thee. Een gezellige bijzondere ontmoeting. Toch maar eens terug richting boot, anders weten de anderen weer niet waar moeders blijft. Inmiddels zijn de Belgen, die schuin achter lagen, voor ons komen liggen. Heel klein bootje, drie kleine kinderen aan boord, voor nog geen 2000 euro hadden ze deze opknabboot op de kop getikt. En gewoon heerlijk genieten van alle nieuwe ervaringen! Naast ons kwam die dag boot 1, na een

half uur kwam er aan de overkant van het kommetje een beter plekje vrij, dus zij waren alweer snel vertrokken. Peter en de kinderen waren inmiddels op zoek gegaan naar de pony's op het eilandje. Zelf dacht ik: dit is een leesmomentje, dus ik diep verzonken in het boek van Antoon hoor ik plots een noodkreet: "Ik kom eraan, mijn motor doet het niet". Nog anderhalve meter van onze boot verwijderd komt er een klein bootje met vaart aangevaaid, twee jongens aan boord en een vader (in zijn boxershort). Tja, dan kun je niets anders doen dan zorgen dat je boot niet beschadigd wordt en afhouden waar je kan. Aangezien de motor het niet deed, kon ik de boot met het touw dat ik in mijn handen kreeg voorttrekken. Ach, af en toe wat inspanning kan geen kwaad. De boot vastgemaakt en maar even kijken wat voor vlees we in de kuip hadden. Gelukkig werd de boxershort snel vervangen door een zwembroek. Een van de twee jongens was gewond, hij had brandblaren door het vasthouden van een touw. Erg pijnlijk, koelen in de puts met water dan maar! Eindelijk daar is de mevrouw van Staatsbosbeheer. Mijn buurman in de stress, hij had geen kaart gekocht, zo kwamen alle problemen bij elkaar. Kind gewond, kapotte motor en geen ligbewijs. De mevrouw van Staatsbosbeheer had manlief al gesproken en de rest van de tijdelijke eilandbewoners volgens haar zeggen. Het idee was, dat wij met een groepje mensen de wilde pony gingen vangen. Dit idee vonden wij niet zo charmant, en we overtuigde haar dat er echt iets moest gebeuren

omdat anders de pony zou overlijden. Dus ze ging uiteindelijk toch maar samen met iemand op zoek naar de pony's om de situatie ter plekke te gaan bekijken.

De kids namen nog maar eens een plons in het water, ze gebruikten nu een motorboot als springplank om bommetjes te maken. De buurman had geregeld dat iemand hem met een klein motorbootje uit het kommetje zou varen en op zeil zou hij richting Brouwershaven gaan, een uitdaging! Na onze buurman veel succes en een goede vaart toegewenst te

hebben was het steigerborreltijd. Wat mensen uitgenodigd, wat lekkers te eten en drinken verzameld en zo zaten we met 8 volwassenen aan onze veroverde picknicktafel en de negen kids hingen er om heen. Tussendoor nog even wat voorraden geplunderd van de diverse boten. Het werd erg gezellig. Toen de hapjes op waren gingen de kids een gevecht houden: de jongens tegen de meisjes op het water in rubberboten. Het waren vijf meiden tegen vier jongens, moet kunnen toch. Het ging er hard aan toe één jongen had zich geblesseerd, gelukkig was er een huisarts in ons midden. De meiden hadden gewonnen en waren van mening dat de jongen gewoon niet zo stom had moeten doen, de categorie eigen schuld dikke bult. Tijd voor de barbecue, alles gereed gemaakt en de kant op gedragen. Samen van een heerlijke maaltijd genoten tijdens een heerlijke zomeravond.

Komt boot nummer 3 bij ons langs, wij een run van de picknicktafel naar de boot en onze nieuwe burens verwelkomen. Een meisje en een jongen aan boord, dus ook zij konden nog even meespelen met het spelletje Annemaria fotomodel voordat het bedtijd werd. De kinderen lagen rond 22.00 uur te bed, wij hebben nog even gekletst met onze nieuwe buurtjes en rond 23.00 uur zijn ook wij onder zeil gegaan. De volgende ochtend hoorden we dat er in de avond nog een reddingsactie op touw was gezet door de mevrouw van Staatsbosbeheer en het touw was verwijderd van de nek van de pony. Al met al was ook dat weer goed afgelopen. De voorraden waren op, tijd om weer verder te varen naar een haven met winkel, water en stroom.

Zomaar één van de twintig heerlijke dagen die we hebben mogen meemaken!

Astrid Kleuskens

CDA
HALDERBERGE

Kees Groen
Voorzitter
Tel:0165-508172

Gied van Lier
Secretaris
tel: 0165-502933

Peter de Jong
Penningmeester
tel. 0165-320506

Astrid Kleuskens
Bestuurslid
Tel:0165-394887

Harry van Mechelen
Bestuurslid
tel. 065-504661

Kees Rommens
Bestuurslid
tel:0165-323840

C

D

A

De brede School vs. het IKC en de kansen voor Halderberge

Een belangrijk onderwerp bij de behandeling van de begroting en de voortgangsrapportages is de Brede School. Het valt me op dat het in de rapportages en de discussies dan altijd gaat over de realisatie van de schoolgebouwen. Dit leidt dan meestal tot bijzonder felle en emotionele discussies. De locaties van de brede scholen veranderde de afgelopen jaren.

Hoewel een goed gebouw natuurlijk belangrijk is, heeft het eigenlijk weinig te maken met het concept brede school en goed onderwijs. Het is slechts de 'hardware'. Goed gereedschap is belangrijk voor de veiligheid en kwaliteit binnen het onderwijs, maar in de handen van een slechte vakman c.q. ontoereikend beleid volkomen nutteloos.

Het zou daarom geen kwaad kunnen om als raad eens voorbij de stenen te kijken en ons te buigen over wat we nu voor de toekomst inhoudelijk willen met het onderwijs in onze gemeente. Want ook hier geldt, net zoals op andere welzijnsterreinen, dat je op korte termijn schijnbaar gemakkelijke bezuinigingen kunt realiseren, maar dat je op de langere termijn maatschappelijke kosten creëert en vooral ook kansen laat liggen. Mijn gevoel is dat dit bij onderwijs sterker speelt dan alle andere beleidsterreinen. Investeren in kinderen tot 12 jaar is de basis voor een gezonde maatschappij. Voor de buurt, de bedrijven, de verenigingen etc, etc. De doorgaande lijn in de ontwikkeling van kinderen van 0 tot 12 jaar is de kern van dat beleid, omdat juist die fase in hun nog prille leven ervoor kan zorgen hen voor de toekomst de juiste vaardigheden mee te geven, die nodig zijn om optimaal te kunnen functioneren in de samenleving.

De Brede School is een concept waar we als raad al een aantal jaren mee in de weer zijn. De Brede School is een samenwerkingsverband tussen partijen die zich bezighouden met opgroeiende kinderen.

Doel van het samenwerkingsverband is de ontwikkelingskansen van de kinderen te vergroten. Een ander doel is een doorlopende, en op elkaar aansluitende opvang te bieden. Onderwijs is in elk geval participant. Kinderopvang, welzijn, peuterspeelzaal, sport, fysiotherapie, cultuur, bibliotheek en andere instellingen kunnen ook een onderdeel van de Brede School zijn. Groot struikelblok voor een echt integrale aanpak binnen de Brede School

zijn regels, organisatiemodellen, wetten en financiering. Inmiddels heeft de ontwikkeling van hoe men tegen het concept Brede School aankijkt niet stilgestaan en wordt er nu gesproken over IKC's (Integrale Kind Centra). Het essentiële verschil tussen de 'traditionele Brede School' en het IKC is dat de laatste meer van integraal denken uitgaat, ofwel een organisatie, waarin, waar mogelijk, ontschotting heeft plaatsgevonden tussen de verschillende partners. Dan gaat het om één organisatie en aansturing daarvan – misschien wel het belangrijkste – er is sprake van één team. Het IKC heeft de ambitie om tot een doorbraak in de eerder genoemde struikelblokken te komen, om zo de gewenste integrale aanpak mogelijk te maken. Het is een soort van overtreffende trap van het concept Brede School als het gaat om integratie en dingen samen doen.

De voordelen zijn evident: er is sprake van één gebouw, één gemeenschappelijke pedagogische visie, de kinderen krijgen een stabielere omgeving met minder versnippering en overgangen in de opvang en een professionelere doorlopende begeleiding.

am 00:00	am 00:00	am 00:00	am 00:00	am 00:00	am 00:00
maandag	Onderwijs 5,5 uur p.d.	Ontspanning	Sport		
dinsdag	kunst-cultuur	huiswerkbegeleiding	Onderwijs 5,5 uur p.d.	Zorg	
woensdag		Ontspanning	Onderwijs 5,5 uur p.d.	Sport	Kinderopvang
donderdag	Zorg	kunst-cultuur	Ontspanning	Onderwijs 5,5 uur p.d.	Sport
vrijdag	Onderwijs 5,5 uur p.d.	huiswerkbegeleiding	Ontspanning		

Dit komt ten goede van de ontwikkeling van het kind en van de ouders, waarvan vaak beiden werken. Daarnaast zijn er ook financiële voordelen als gevolg van efficiënter werken. De kansen, die integrale kind centra bieden sluiten aan bij de wens om met de scholen en ouders een nieuwe visie en nieuwe doelen neer te leggen t.a.v. het onderwijs en de vorm, waarin wij dat willen gieten in Halderberge. De gemeenteraad moet hier haar rol als regisseur oppakken om de scholen te ondersteunen en te faciliteren met oog voor de signatuur van de verschillende scholen. We moeten wellicht ook bereid zijn om naast de landelijke bijdragen hier een prijskaartje aan te durven hangen om de financiële gaten in het beleid te dichten.

Roeland van Woerkom